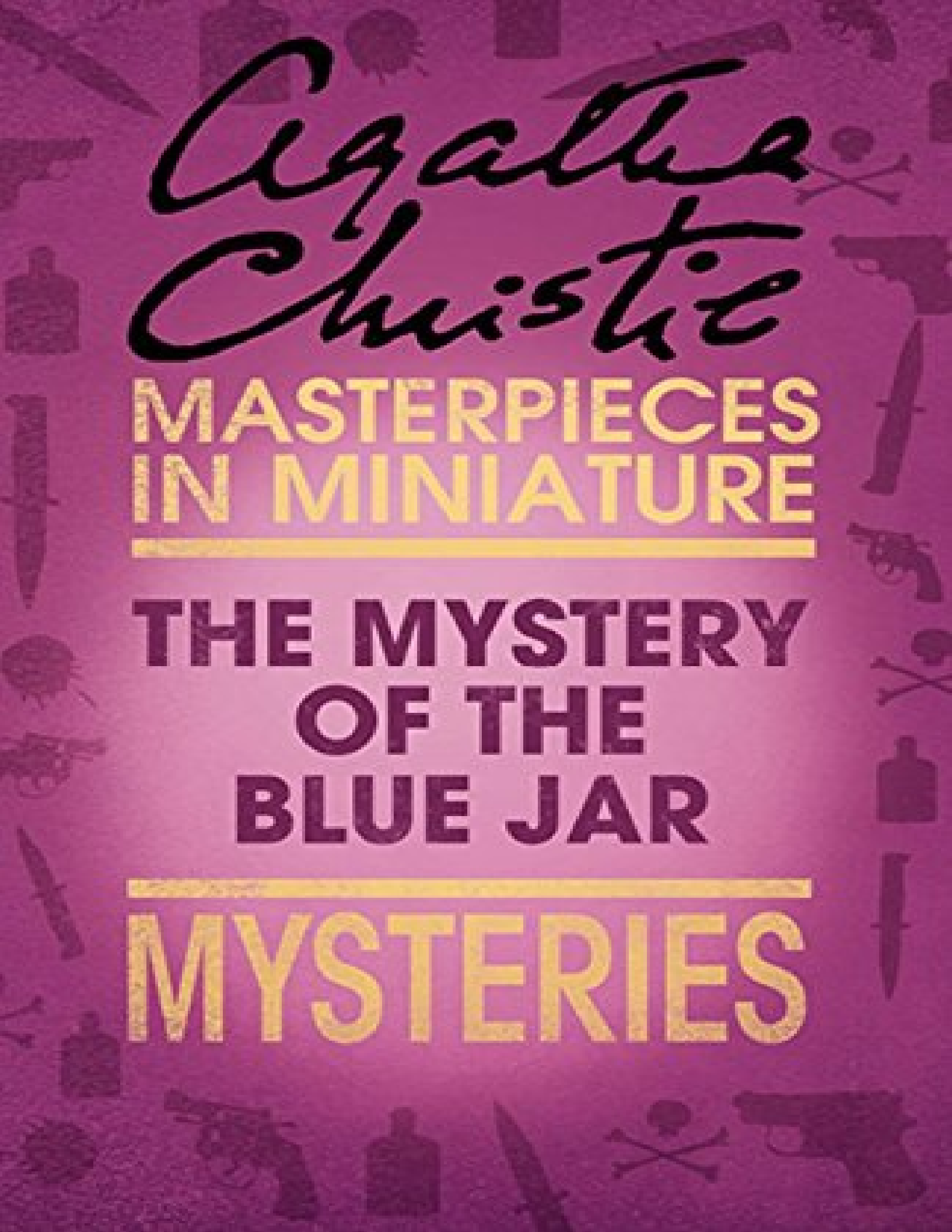

The background is a solid purple color. It is decorated with a repeating pattern of small, dark purple icons. These icons include various types of handguns, knives, a skull and crossbones, and a magnifying glass, all arranged in a scattered, non-repeating fashion.

Agatha Christie

**MASTERPIECES
IN MINIATURE**

**THE MYSTERY
OF THE
BLUE JAR**

MYSTERIES

Bí Mật Chiếc Bình Xanh

Agatha Christie

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Jack Haitinhơn nhìn theo quả bóng sau cú đánh hót chồm một cách chán nản. Đứng bên quả bóng, anh nhìn lại điểm phát bóng, ước tính khoảng cách. Mặt anh xị xuống. Vừa thở dài, anh vừa vung về vung gậy lên quất hai cái, phạt bằng cả khóm bồ công anh lẫn bụi cỏ và cuối cùng thì nhắm chắc vào quả bóng.

Thật là gay cấn khi bạn ở tuổi 24 và hoài bão của bạn ở đời này giảm bớt sự vung về trong môn đánh gôn trong khi vẫn buộc phải dành thời gian và trí tuệ cho việc kiếm sống. Năm ngày rưỡi trong một tuần, Jack như bị cầm tù trong một thứ lằng tẩm cũ kỹ trong thành phố. Chiều thứ 7 và chủ nhật được dâng hiến một cách thành tín cho hoài bão đích thực ở đời và với nhiệt tình mong muốn "tiến bộ", anh đã thuê phòng tại một khách sạn nhỏ gần bãi Xtuatơn để anh sáng dậy vào lúc 6h, tập một tiếng đồng hồ trước khi đáp chuyến tàu 8h45 về thành phố.

Chỉ có mỗi một trục trặc trong kế hoạch là hầu như anh không thể đánh trúng được một cái gì vào giờ ấy trong buổi sáng. Cứ hết một cú vung gậy khuyênh khoảng lại đến một cú đánh hậu đậu, và hầu như mỗi quả bóng trước khi vào lỗ cũng phải xoi đến bốn cú vụt.

Jack thở dài, 2 tay nắm chặt gậy và lẩm bẩm câu thần chú: "Tay trái vung thẳng, mắt không rời bóng". Anh vận người, vung gậy và khựng lại như hoá thạch giữa một tiếng kêu rú xé rách sự bình lặng của buổi sáng mùa hè.
- Giết người! Cứu tôi với! Giết người!

Đó là giọng phụ nữ và tiếng kêu tắt đi như một tiếng thở dài ghen ức. Jack quăng gậy, lao về phía tiếng kêu. Tiếng kêu từ đâu đó thật gần. Bãi gôn ở một vùng nông thôn đã hoàn toàn hoang sơ, chỉ thắng hoặc có đôi ba nóc nhà. Thực tế thì chỉ có mỗi một căn nhà gần đấy, một căn nhà xinh đẹp mà Jack thường để ý vì vẻ u nhã thời Cựu Thế giới của nó. Anh chạy về phía căn nhà ấy. Nó khuất sau sườn đất phủ đầy thạch nam. Anh chạy vòng quanh những bụi thạch nam và chưa đầy một phút đã đứng trước cánh cổng nhỏ có cài then.

Một cô gái đứng trong vườn, và trong khoảnh khắc, Jack nảy ra kết luận tự nhiên là chính cô gái đã bật lên tiếng kêu cứu. Nhưng anh cũng thay đổi ý kiến ngay sau khoảnh khắc đó.

Cô gái tay khoác một cái làn gần đầy cỏ và rõ ràng là vừa ngẩng lên sau khi đã làm cỏ cho một vạt hoa păngxê rộng. Jack nhận thấy cặp mắt cô gái cũng giống như những cánh hoa păngxê, dịu như nhung và đen huyền hơn là xanh. Cả thân hình cô trong bộ đồ lanh dài đỏ tía cũng như một nhành păngxê vậy.

Cô gái nhìn Jack bằng thái độ nửa phiền muộn, nửa ngạc nhiên.

- Xin lỗi cô - anh nói - có phải cô vừa mới kêu cứu không?

- Tôi ấy à? Không hề!

Sự ngạc nhiên thành thật của cô gái làm Jack bối rối. Giọng cô nhỏ nhẹ, mượt mà, có pha chút âm sắc nước ngoài.

- Nhưng cô phải nghe thấy chứ, - anh kêu lên - Tiếng kêu chỉ phát lên quanh đâu đây thôi mà!

Cô gái nhìn anh chăm chăm:

- Tôi chẳng nghe thấy gì hết.

Bây giờ thì đến lượt Jack nhìn chăm chăm vào cô gái. Hoàn toàn không thể tin được là cô ta lại hoàn toàn không nghe thấy tiếng kêu cứu vào giây phút lâm chung ấy. Nhưng thái độ bình thản

hiển nhiên của cô khiến anh không thể nghĩ là cô đã dối anh.
- Tiếng kêu phát lên từ rất gần quanh đây - anh khẳng khẳng.
Giờ thì cô gái nhìn anh một cách nghi ngờ.
- Kêu như thế nào? - Cô gái hỏi.
- "Giết người! Cứu tôi với! Giết người!".
- "Giết người! Cứu tôi với! Giết người!" - Cô gái nhắc lại - Thưa ông, người nào đó đã trêu ông đấy. Ai có thể bị giết ở đây được?

Jack nhìn quanh. Ý niệm và và hình ảnh về một xác chết nằm trong vườn nhạt nhoà đi. Tuy nhiên, anh vẫn hoàn toàn đoán chắc rằng tiếng kêu anh đã nghe đích thực chứ không phải là tưởng tượng. Anh nhìn lên cửa sổ của căn nhà. Tất cả đều yên ắng, tĩnh mịch.
- Ông có muốn khám xét nhà chúng tôi không ạ? - Cô gái hỏi một cách lạnh lùng.
Sự khó chịu không dấu diếm của cô đã làm Jack càng lúng túng. Anh quay đi.
- Xin lỗi, - anh nói - Có lẽ tiếng kêu từ xa hơn phía trong rừng chăng?

Anh ngả mũ và rút lui. Liếc lại một lần cuối, anh thấy cô gái bình lặng trở lại công việc nhỏ cỏ.

Anh tìm kiếm trong rừng hồi lâu mà không thấy một biểu hiện gì bất thường đã xảy ra.

Nhưng anh vẫn đinh ninh như đinh đóng cột là rõ ràng đã nghe thấy tiếng kêu. Cuối cùng, anh bỏ cuộc tìm kiếm, chạy vội về khách sạn, ngốn ngấu bữa ăn sáng và nhảy ra chuyển tàu 8h45, chỉ hờ có 1, 2 giây như thường lệ. Ngồi trên tàu lương tâm bắt đầu cắn rứt anh đôi chút. Đáng lẽ anh phải báo ngay cho cảnh sát nhưng gì đã nghe thấy chứ? Anh đã không làm thế chỉ vì thái độ hồ nghi của cô gái păngxê mà thôi. Rõ ràng là cô gái nghi ngờ anh diễn cái trò làm quen - rất có thể cảnh sát cũng nghĩ như vậy. Có chắc là anh đã nghe thấy tiếng kêu không? Đến bây giờ thì Jack không còn hoàn toàn chắc chắn như anh đã đinh ninh - phản ứng tự nhiên, do sự cố gắng nắm bắt lại một cảm giác đã mất. Phải chăng đó là tiếng kêu cứu của một con chim nào đó từ xa mà đầu óc anh đã uốn nắn thành tiếng kêu của một phụ nữ?

Nhưng anh cúi kính gạt ngay ý nghĩ đó. Đúng là giọng phụ nữ và anh đã nghe thấy! Anh còn nhớ, anh đã nhìn đồng hồ vừa trước lúc tiếng kêu vang lên. Lúc đó chắc chắn là khoảng 7h25. Đây là một chi tiết cụ thể, quan trọng đối với cảnh sát, nếu - nếu như điều gì đó phải được khám phá.

Buổi tối về nhà, Jack lướt qua tất cả các báo buổi tối, tìm xem có tin tức gì về một tội ác nào đó trong ngày không. Nhưng chẳng có gì hết và anh cũng không hiểu là mình an tâm hay thất vọng nữa.

Sáng hôm sau là một buổi sáng quá ẩm ướt - tới mức nhiệt tình của một tay mê gôn nhất đời cũng phải ẩm xì luôn. Jack bật khỏi giường vào những phút cuối cùng, trêu trạo bữa sáng, chạy ra tàu và lại đọc vội các tờ báo. Vẫn chẳng thấy nói gì về một khám phá hài hùng nào. Những tờ báo buổi tối cũng vậy.

Kỳ thật, Jack nghĩ, nhưng tiếng kêu rõ như ban ngày có thể một bọn trẻ nghịch ngợm nào đó đã chơi một trò tình quái ở trong rừng chăng.

Sáng hôm sau, anh đi rất sớm. Khi qua căn nhà nọ, anh liếc thấy cô gái lại nhỏ cỏ ở ngoài vườn. Rõ ràng là một thói quen của cô ta. Anh phát một quả bóng thật tuyệt và thầm mong cô gái nhìn thấy. Anh đặt bóng lên điểm phát bóng tiếp sau và liếc đồng hồ trên tay.

- Đúng 7h25 - anh lẩm bẩm. Không chừng...

Lời lẩm bẩm đóng băng trên môi anh. Từ phía sau lưng, lại ré lên tiếng kêu đã từng làm anh kinh hoàng. Giọng một phụ nữ trong sự hãi hùng vô vọng.

- Giết người! Cứu tôi với! Giết người!

Jack chạy bổ lại. Cô gái păngxê đang đứng bên cổng. Cô ngỡ ngàng, bối rối khi Jack chạy thẳng đến một cách tự tin và kêu lên:

- Lần này thì cô nghe thấy chứ?

Cặp mắt cô gái mở to vì một xúc động nào đó mà anh không thể hiểu được, nhưng anh thấy cô lùi lại khi anh tiến đến và thậm chí còn liếc về phía căn nhà như thể muốn chạy trốn.

Cô gái lắc đầu, nhìn anh chằm chằm.

- Tôi chẳng nghe thấy gì cả - Cô gái nói một cách hờ hững.

Thật chẳng khác gì cô gái đâm một quả vào giữa mặt anh. Thái độ chân thật của cô quá hiển nhiên khiến anh không thể không tin cô. Tuy nhiên, anh không thể tưởng tượng ra tiếng kêu ấy được - anh không thể - anh không thể. Anh nghe cô gái nói với một giọng ôn tồn đượm đầy trắc ẩn.

- Hình như ông bị đau đầu, có phải không ạ?

Trong chớp mắt, anh hiểu ngay thái độ sợ hãi và luôn luôn nhìn lại căn nhà của cô gái. Hẳn cô cho là anh mắc chứng hoang tưởng.

Và rồi, ý nghĩ hãi hùng dội xuống người anh như một gáo nước lạnh: cô nói đúng chẳng? Anh bị bệnh ảo giác ư? Với ý tưởng hãi hùng đó ám ảnh, anh quay người, ủ rũ bước đi mà không nói lấy một lời. Cô gái nhìn anh, thở dài, lắc đầu rồi lại cúi xuống nhặt cỏ.

Jack dững cảm tự lý giải vấn đề. Nếu mình lại nghe thấy tiếng kêu chết tiệt ấy vào 7h25, anh tự nhủ, thì rõ là mình đã mắc chứng ảo giác. Nhưng mình sẽ chẳng nghe thấy nữa.

Cả ngày anh bồn thần rồi đi ngủ sớm và quyết định sáng hôm sau sẽ đưa vấn đề ra thử nghiệm.

Ở trường hợp như vậy thì cũng tự nhiên thôi - anh trần trọc đến quá nửa đêm và cuối cùng thì ngủ thiếp đi, 7h20 anh mới ra khỏi khách sạn và chạy ngay đến bãi gôn. Anh nhận thấy là anh không thể đến đúng cái chỗ ma quái kia vào 7h25, nhưng chắc chắn nếu tiếng kêu chỉ đơn giản là một ảo giác thì anh có thể nghe thấy nó ở bất cứ đâu. Anh tiếp tục chạy, mắt không rời đồng hồ đeo tay.

7h25. Từ rất xa dội lại tiếng kêu của một phụ nữ. Lời không rõ, nhưng anh đoán chắc đó vẫn là tiếng kêu anh đã nghe thấy, và nó vẫn phát ra từ một điểm, một nơi nào đó quanh căn nhà nọ.

Thật là kỳ, thực tế này làm anh vững dạ. Cuối cùng thì rất có thể đó là một trò nghịch ngợm

ting quái. Biết đâu đây, có thể chính cô gái chơi khăm anh. Anh lấy lại tư thế, rút gậy trong túi gôn ra. Anh có thể chơi một vài bàn hướng về phía căn nhà.

Cô gái vẫn ở trong vườn như thường lệ. Sáng nay cô ngẩng lên và khi anh ngả mũ chào thì cô nói: "Chào ông" một cách e lệ. Anh cảm thấy cô gái đáng yêu hơn bao giờ hết.

- Hôm nay trời đẹp đây chứ? - Jack nói một cách vui vẻ mà bụng thì rửa thắm cái chán nản không thể tránh khỏi của khung cảnh.

- Vâng, đúng như vậy, trời đẹp lắm.

- Rất tốt cho vườn tược chứ cô?

Cô gái mỉm cười, để lộ một lúm đồng tiền mê hồn.

- Ô, không! Hoa của tôi cần mưa cơ. Ông xem kìa, hoa héo hết cả!

Jack đáp lại cử chỉ tự nhiên của cô gái, bước đến chỗ hàng rào thấp ngăn vườn với bãi bóng, nhìn vào.

- Hoa đẹp cả đấy chứ - anh nhận xét một cách vụng về vì bắt gặp cái nhìn thoáng thương hại của cô gái.

- Năng thật là tuyệt, phải không ông? - Cô gái nói - Vì đối với hoa thì có nắng cũng vẫn có thể tưới được, chứ với người thì nắng vừa tốt cho sức khoẻ vừa chữa được bệnh nữa. Hôm nay tôi thấy ông khá hơn nhiều.

Giọng đầy khích lệ của cô gái càng làm Jack phiền muộn hơn. Khỉ thật, anh tự nhủ. Chắc hẳn cô ta đang muốn chữa bệnh cho mình bằng ám thị.

- Tôi hoàn toàn khoẻ mạnh - anh nói, giọng đầy kích động.

- Vậy thì tốt - Cô gái đáp nhanh và dịu dàng.

Anh chơi một vài bàn nữa rồi vội về ăn sáng. Ngồi ăn, anh cảm thấy, không phải là lần đầu, sự chăm chú gần như theo dõi của một người đàn ông ngồi bàn bên cạnh. Ông ta là một người đứng tuổi với một bộ mặt đầy quyến rũ và đầy sức thuyết phục. Một chòm râu đen, một cặp mắt xám, sắc như nước và phong độ thư thái, đường hoàng của ông ta đã đặt ông vào tầng lớp trên trong giới chuyên môn. Tên ông ta, Jack có biết, là Lavinton và anh cũng có nghe mang máng người ta đồn ông ta là một chuyên gia y tế nổi tiếng. Nhưng Jack không phải là khách thường xuyên của phố Haly nên cái tên ấy cũng chẳng can dự gì đến anh.

Nhưng sáng nay, anh thấy rất rõ mình đang bị quan sát một cách thầm lặng, và điều đó làm anh hơi sợ. Chẳng lẽ điều bí mật của anh lại lồ lộ trên mặt để mọi người đều thấy được sao? Người đàn ông này, do kinh nghiệm nghề nghiệp, biết được có một cái gì đó trong chất xám của não anh chẳng?

Anh rùng mình vì ý nghĩ ấy. Có thật không? Có thật anh hoá dại không? Chuyện này là một ảo giác hay là một trò chơi khăm?

Bỗng anh nghĩ ra một giải pháp rất đơn giản để thử nghiệm. Từ trước, anh vẫn chỉ có một mình trên sân cỏ. Giả thử có một người nào đó cùng đi với anh? Như vậy thì một trong ba điều có thể xảy ra: Tiếng kêu có thể câm bặt ; cả hai có thể cùng nghe thấy tiếng kêu ; hoặc có thể chỉ có mình anh nghe thấy tiếng kêu.

Tối hôm đó, anh bắt đầu thi hành kế hoạch. Anh muốn Lavinton cùng đi với anh. Họ bắt chuyện nhau một cách dễ dàng - người đàn ông lớn tuổi hình như chỉ chờ có thế. Rõ ràng là vì

một lý do nào đó Jack làm ông ta quan tâm. Ông ta nhận cùng chơi một vài bàn trước bữa ăn sáng một cách dễ dãi và tự nhiên. Họ nhất trí bắt đầu vào sáng hôm sau.

Họ ra đi trước lúc 7h một chút. Đó là một ngày lý tưởng, trời cao thăm thẳm, yên ắng mà cũng không quá nóng. Ông bác sĩ chơi rất đẹp, còn Jack thì quá chật vật. Đầu óc anh căng ra đón cơn khủng hoảng sắp tới. Anh liên tục liếc trộm đồng hồ. Họ chơi đến điểm phát bóng thứ bảy - giữa điểm này và lỗ là căn nhà - khoảng 7h20 .

Cô gái, như thường lệ, vẫn ở ngoài vườn. Cô không ngẩng lên khi họ đi qua.

Hai quả bóng nằm trên sân cỏ. Bóng của Jack nằm gần lỗ, còn bóng của ông bác sĩ nằm xa hơn một chút.

- Thế chứ, - Lavinhton nói. - Còn một cú cuối cùng nữa thôi!

Ông cúi người tính đường bóng. Jack đứng trơ như phỗng, mắt dán vào đồng hồ. Lúc đó là đúng 7h25 phút. Quả bóng lăn nhanh trên bãi cỏ, dừng lại bên miệng lỗ ngập ngừng, rồi rơi xuống lỗ.

- Tuyệt! - Jack nói. Giọng anh vừa khàn vừa lạc hân đi. Anh đẩy chiếc đồng hồ đeo tay cao lên cánh tay với một cái thở dài nhẹ nhõm. Không có gì xảy ra cả. Cơn mê thế là tan.

Họ dừng một chút trước điểm phát bóng thứ tám. Jack nhồi tẩu thuốc rồi châm lửa với những ngón tay hơi run. Một sức năng khủng khiếp đã được nhắc khởi đầu anh.

- Trời ơi, hôm nay thật là một ngày tuyệt diệu! - Anh vừa nhận xét vừa nhìn quang cảnh phía trước một cách mãn nguyện. - Tiếp tục đi, ông Lavinhton, đến lượt ông đấy.

Và nó đã đến. Đúng vào giây khắc ông bác sĩ vụt quả bóng. Một giọng phụ nữ ré lên trong hấp hối:

- Giết người! Cứu tôi với! Giết người!

Chiếc tẩu rơi khỏi bàn tay không hồn của Jack khi anh quay phắt về phía tiếng kêu và rồi, chợt nhớ lại, anh nhìn chằm chằm vào người bạn mình. Lavinhton đang nheo mắt nhìn suốt bãi bóng.

- Có lẽ phát bóng hơi nhẹ, bóng chỉ đến gần lỗ là cùng. Ông ta không nghe thấy gì cả!

Jack thấy mọi vật xung quanh quay tít. Anh bước được một, hai bước chòng chành. Khi tỉnh lại, anh đang nằm trên một vạt cỏ ngắn và Lavinhton thì đang cúi nhìn anh.

- Đấy, được rồi, tốt rồi!

- Tôi làm sao thế?

- Anh bị choáng, anh bạn trẻ ạ, đừng có quá cố gắng đến thế.

- Lạy chúa! - Jack thều thào.

- Sao thế? Có chuyện gì trong đầu phải không?

- Tôi sẽ kể cho ông nghe ngay tức khắc, nhưng tôi có điều muốn hỏi ông trước đã.

Ông bác sĩ châm tẩu thuốc của mình và ngồi xuống bên anh.

- Anh có thể nói bất cứ điều gì anh muốn. - Ông nói một cách vỗ về.

- Ông đã theo dõi tôi hai, ba hôm nay. Vì sao?

Lavinhton hơi nheo mắt.

- Đó là một câu hỏi gay cấn. Nhưng anh biết đấy, mọi người đều bình đẳng trong việc nhìn nhau chứ.

- Đừng né tôi. Tôi thành thực đấy. Vì sao thế? Tôi hỏi vì một lý do quan trọng.

- Tôi sẽ trả lời anh hoàn toàn thành thực. Tôi nhận thấy ở anh tất cả những biểu hiện của một người đang đánh vật với một cảm giác căng thẳng đến cực độ và nó làm tôi không thể không muốn biết sự căng thẳng ấy là cái gì.

- Tôi có thể nói để ông biết điều đó một cách dễ dàng. - Jack nói một cách cay đắng. - Tôi bị điên!

Anh dừng lại đột ngột, nhưng lời tuyên bố của anh dường như chẳng gây được một sự kinh

ngạc hay một sự lưu tâm nào như anh chờ đợi. Anh nhắc lại:

- Tôi nói để ông biết là tôi bị điên mất rồi!
- Kỳ thật! - Lavinhton lẩm bầm. - Là lùng thật!

Jack cảm thấy phần nộ:

- Có lẽ đối với ông thì chỉ có thể thôi. Cánh thầy thuốc các ông nhấn tâm thật.
- Đứng, đứng, anh bạn trẻ, anh nói lung tung quá. Này nhé, mặc dù tôi đã có bằng cấp, nhưng tôi không hành nghề. Nói đúng hơn, tôi là một bác sĩ, nhưng không phải là bác sĩ của cơ thể.
- Bác sĩ tâm thần?
- Đúng, nhưng đúng hơn nữa, tôi tự coi mình là bác sĩ của tâm hồn.
- Ô!
- Tôi hiểu sự miệt thị trong giọng anh. Tuy nhiên, chúng ta vẫn phải dùng một từ nào đó để biểu thị cái cội nguồn khiến nó có thể được phân biệt và tồn tại độc lập với khung vỏ của nó là cơ thể. Anh biết đấy, anh bạn trẻ ạ, người ta phải chung sống hoà bình với linh hồn. Đấy không phải chỉ là một thuật ngữ tôn giáo do các giáo sĩ bịa ra. Chúng ta thì gọi nó là tâm thần, là cái tôi vô thức, hay là bất cứ thuật ngữ nào mà anh thích. Anh vừa mới bắn lên với tôi, nhưng tôi đoán chắc với anh là tôi thực sự kinh ngạc trước một thanh niên hoàn toàn bình thường, hoàn toàn cân bằng như anh, lại có thể bị chứng ảo giác, lại có thể mất trí.
- Tôi mất trí rồi, hoàn toàn điên rồ rồi.
- Anh bỏ qua cho, nhưng tôi không tin điều đó.
- Tôi bị ảo giác.
- Sau bữa ăn tối?
- Không, vào buổi sáng.
- Không thể thế được. - Ông bác sĩ vừa nói vừa châm tẩu thuốc vừa tắt.
- Tôi nói cho ông biết là tôi nghe thấy những điều mà không ai nghe thấy cả.
- Trong một ngàn người, có thể có một người nhìn thấy cả bốn vệ tinh của sao Thổ. Chỉ vì chín trăm chín mươi chín người không trông thấy, thì cũng không phải là lý do để hoài nghi sự tồn tại của các vệ tinh này, và rõ ràng là cũng không có lý do gì để bảo người thứ một ngàn là điên.
- Bốn vệ tinh của sao Thổ là một thực tiễn đã được khoa học chứng minh.
- Rất có thể là những ảo giác của hôm nay sẽ là những thực tiễn khoa học được chứng minh vào ngày mai.

Thái độ tự tin một cách bình thản của Lavinhton có hiệu lực đối với Jack. Anh cảm thấy nhẹ hẫng người và vui vẻ hẳn lên. Ông bác sĩ chăm chú nhìn anh giây lát và gật đầu.

- Đấy, vấn đề đối với cánh trẻ các anh là các anh cứ một mực cho rằng chẳng có gì có thể tồn tại ngoài triết lý của mình và khi điều gì đó xảy đến, hắt các anh ra khỏi thứ triết lý chủ quan đó là các anh cũng lộn nhào luôn. Nào, bây giờ thì cần phải nghe tất cả duyên cớ để tin được rằng anh đang phát rồ, rồi thì chúng ta mới quyết định có nhốt anh lại hay không.
- Trung thành tới mức tối đa, Jack kể lại cả một chuỗi các sự kiện.
- Nhưng có điều tôi không hiểu, - anh chấm dứt câu chuyện - là tại sao sáng nay nó lại đến vào lúc 7h30, chậm 5 phút.
- Lavinhton suy nghĩ một, hai phút.
- Đồng hồ anh bây giờ là mấy giờ? - Ông ta hỏi.
- Tám giờ kém mười lăm. - Jack xem đồng hồ, trả lời.
- Thế thì đơn giản thôi. Đồng hồ của tôi là tám giờ kém hai mươi. Đồng hồ anh nhanh năm phút. Đấy là một điểm rất thú vị và rất quan trọng - đối với tôi. Thực tế thì nó là vô giá.
- Vì sao?

Jack bắt đầu hứng thú.

- Thế này nhé, sự minh giải rõ ràng là buổi sáng thứ nhất, anh đã nghe thấy tiếng kêu ấy, có thể là một trò đùa, có thể không. Những buổi sáng tiếp sai, anh đã tự kỷ ám thị là đã nghe thấy nó vào đúng thời điểm cũ.
- Tôi chắc chắn là không phải vậy.
- Không hề ý thức, tất nhiên, nhưng vô thức thỉnh thoảng cũng chơi khăm chúng ta lắm đấy,

anh bạn ạ. Nhưng dù sao thì mình giải như vậy cũng không được trọn vẹn lắm. Nếu đây là một trường hợp tự kỷ ám thị thì anh đã phải nghe thấy tiếng kêu vào lúc 7h25 theo đồng hồ của anh, và anh sẽ không bao giờ nghe thấy nó khi thời gian như anh nghĩ, đã qua đi.

- Vậy thì sao nữa?

- Đây - thế là rõ như ban ngày rồi còn gì? Tiếng kêu cứu này chiếm một không gian và thời gian hoàn toàn cố định trong vũ trụ. Không gian là vùng quanh căn nhà kia và thời gian là 7h25 .

- Vâng, nhưng tại sao lại chỉ có tôi nghe thấy tiếng kêu? Tôi không tin ở những thứ yếu ma quỷ quái. Tại sao tôi lại phải nghe thấy cái tiếng chết tiệt này?

- A! Bây giờ thì chúng ta chưa nói được. Có điều là là rất nhiều những tay đồng cốt nổi tiếng lại nằm trong đám hoài nghi chủ nghĩa. Không phải những người say mê những hiện tượng thần bí nắm được những biểu hiện của nó. Một số người nhìn và nghe thấy những điều mà người khác không nhìn thấy, nghe thấy, chúng ta không hiểu vì sao, chín trong mười trường hợp, họ chẳng hề muốn thấy hay muốn nghe những điều đó, và thế là họ định ninh đã mắc chứng ảo giác - đúng như trường hợp anh vậy.

Cũng giống như điện ấy. Có một số chất dẫn điện tốt, và đã biết bao lâu chúng ta chẳng hiểu tại sao, mà chỉ có cách thoả mãn và chấp nhận thực tiễn đó. Bây giờ thì chúng ta hiểu vì sao rồi. Chắc chắn đến một ngày nào đó, chúng ta sẽ hiểu vì sao anh nghe thấy điều này mà tôi và cô gái thì không. Tất cả mọi thứ đều phải tuân thủ quy luật tự nhiên, anh biết đấy- chẳng có cái gì thực sự là siêu nhiên cả. Tìm ra những quy luật đã chi phối cái gọi là hiện tượng tâm linh này là một công việc gay cấn- tuy nhiên, mỗi đóng góp nhỏ đều có ích.

- Nhưng tôi phải làm gì bây giờ? - Jack hỏi.

Lavinhton khúc khích cười.

- Chẳng làm gì cả. Thế này nhé, anh cứ đi ăn sáng cho ngon rồi về thành phố, đừng có băn khoăn, vất óc về những điều anh không hiểu nữa. Mặt khác, tôi sẽ tìm hiểu về căn nhà nọ. Đây chính là trung tâm của điều bí ẩn, tôi dám thề là như vậy.

Jack đứng dậy.

- Vâng, tôi sẵn sàng. Nhưng...

- Gì nữa?

Jack đỏ mặt một cách ngượng ngáp:

- Tôi chắc cô gái hoàn toàn lạnh mạnh - Anh lúng búng.

Lavinhton cười hóm hỉnh:

- Anh không nói với tôi cô ấy là một cô gái xinh đẹp đấy chứ? Thôi, vui lên, tôi cho là điều bí ẩn bắt đầu từ trước khi cô ấy đến.

Buổi tối về nhà. Jack như lên cơn sốt hiều kỳ. Bây giờ thì anh đặt hoàn toàn tin tưởng vào Lavinhton. Ông bác sĩ đã chấp nhận sự việc một cách thật hiển nhiên và thái độ của ông thật thực tiễn và chẳng hề xao xuyến... Đó là điều đã gây ấn tượng mạnh cho Jack.

Anh thấy người bạn mới đang đợi khi anh xuống ăn tối và đề nghị họ ngồi ăn cùng bàn.

- Có tin gì không? - Jack lo lắng hỏi.

- Tôi đã thu thập được lịch sử của căn nhà Hithor. Đầu tiên, có một cặp vợ chồng già làm vườn ở thuê. Ông già chết đi và bà già về ở với con gái. Sau đó, người chủ nhà lấy lại nhà và sửa chữa tu bổ thêm rồi bán cho một người thành phố dùng để làm nơi nghỉ chủ nhật. Cách đây khoảng một năm, Ông này bán căn nhà cho một người tên là Tơơ - ông và bà Tơơ. Đây là một cặp vợ chồng khá bí ẩn. Ông ta là người Anh, còn vợ thì người ta cho là Digan, và là người có cái đẹp xa lạ. Họ sống rất thầm lặng, không hề tiếp ai mà hầu như cũng chẳng hề ra khỏi vườn nhà. Quanh vùng người ta đồn rằng họ sợ một cái gì đấy, nhưng tôi cho rằng chúng ta không nhất thiết phải tin vào điều đó.

Và rồi, bỗng họ ra đi, vào một sớm nọ, và không bao giờ trở lại nữa. Nhà thầu ở đây nhận được thư của ông Tơơ viết từ London, yêu cầu bán khu nhà càng sớm càng hay. Thế là đồ đạc được bán đi, còn căn nhà thì một ông Molivơ nào đó mua. Ông này thực ra cũng chỉ ở có nửa tháng rồi lại rao bán cùng đồ đạc. Hiện nay chủ của căn nhà hình như là một giáo sư người Pháp và người con gái của ông ta. Họ cũng mới chỉ đến ở có mười ngày nay.

Jack ngón câu chuyện trong im lặng

- Tất cả những điều đó chẳng giúp chúng ta gì hơn - Cuối cùng anh nói - Đúng không?
- Tôi muốn biết thêm về cặp vợ chồng nhà Tơơ, - Lavinhtơơ nói một cách bình tĩnh - Họ rời đi từ lúc tờ mờ sáng, anh nhớ chứ. Như chỗ tôi biết thì thực ra không ai trông thấy họ cả. Từ đó, cũng có người trông thấy ông Tơơ, nhưng bà Tơơ thì không ai thấy bao giờ.
Jack tái mặt.

- Không thể thế được - ông nói thế không có nghĩa là...
- Bình tĩnh, anh bạn trẻ. Anh hưởng của bất kỳ người nào vào lúc lâm chung - nhất là một cái chết tàn bạo - đối với khung cảnh xung quanh rất mạnh. Khung cảnh xung quanh này có thể thấm tiếp ảnh hưởng đó, rồi phát lại. Chỉ một máy thu xứng hợp mới nhận được tín hiệu này - mà trong trường hợp này anh chính là máy thu đó.
- Nhưng tại sao lại là tôi? - Jack lẩm bẩm một cách giận dữ - Tại sao lại không phải là một người nào đó khả dĩ có thể làm được một việc gì?
- Anh coi đó là một lực đầy anh minh và đầy tính mục đích, trong khi nó vận hành một cách mù loà, một cách cơ khí. Tôi không tin những thứ hồn ma bóng quỉ ám ảnh không gian vì một mục đích đặc thù. Nhưng có một điều mà tôi thường gặp đi gặp lại nhiều lần đến mức khó mà tin được, đó chỉ đơn thuần là sự trùng lặp: một thứ dò dẫm mù loà tới công lý - một sự vận hành bí ẩn của các thế lực mù loà hướng tới kết cục đó một cách kỳ dị - Ông lắc đầu như thể xoá bỏ những ám ảnh đã chế ngự ông, rồi quay lại nhìn Jack với một nụ cười trên môi.
- Muốn gì thì gì còn tối nay, ta hãy gạt chuyện này sang một bên đã - Ông đề nghị.

Jack đồng ý ngay, nhưng thấy khó mà gạt bỏ chuyện này ra khỏi đầu mình. Anh vắt óc mãi, Cho đến cuối tuần cũng chỉ ra được quyết định hơn ông bác sĩ chút ít: Vĩnh viễn bỏ đánh gôn trước giờ ăn sáng.

Mất tiếp theo trong chuỗi xích đến từ khu vực bất ngờ. Một hôm, trở về khách sạn, Jack được báo là có phụ nữ trẻ đợi gặp anh. Nổi kinh ngạc của anh càng tăng lên khi đó chính là cô gái của khu vườn, cô gái "păng xê" như anh vẫn thầm gọi cô. Rõ ràng, cô gái đang trong tình trạng cực kỳ bối rối, hoảng loạn.

- Mong ông tha thứ cho vì sự đường đột này. Nhưng có đôi điều muốn nói với ông - tôi...
Cô nhìn quanh như không yên tâm.
- Xin mời cô vào - Jack nói và dẫn cô vào phòng khách của khách sạn dành cho phụ nữ đang trống không. Căn phòng xinh xắn đầy sắc đỏ.
- Xin mời ngồi, cô - cô...
- Macsô, thưa ông, Felice Macsô.
- Xin mời ngồi, cô Macsô, và hãy kể cho tôi nghe tất cả đi.

Felice ngoan ngoãn ngồi xuống. Hôm nay cô vận đồ màu lục thẫm và vẻ kiêu diễm của khuôn mặt nhỏ kiêu hãnh của cô càng lộ lộ hơn bao giờ hết. Trái tim Jack đập gấp khi anh ngồi xuống cạnh cô.

- Chuyện thế này ạ. - Felice trình bày - Chúng tôi mới chỉ ở đây một thời gian ngắn và ngay từ đầu, chúng tôi có nghe nói căn nhà - căn nhà xinh xắn, ấm cúng của chúng tôi - có ma. Không người làm nào chịu ở cả. Điều đó không hề gì - tôi, tôi có thể gánh vác công việc trong nhà và nấu nướng một cách dễ dàng.

Thiên thần, anh chàng trẻ mê si nghĩ trong đầu. Nàng thật tuyệt diệu. Nhưng anh cố giữ về "công chuyện" trên nét mặt.

- Chuyện ma quỷ này tôi cho là hão huyền cả. Cho đến hôm trước đây. Thưa ông, bốn đêm liền tôi trải qua cùng một giấc mơ. Một phụ nữ đứng đấy - bà ta đẹp, dong dỏng cao và rất mực hiền hậu. Hai tay bà ôm một bình gốm xanh. Bà ta sầu muộn - sầu muộn lắm, và cứ giờ chiếc bình về phía tôi như thể cầu xin tôi làm một điều gì đó. Nhưng than ôi! Bà ta không nói được, còn tôi, tôi không hiểu bà ta cần gì. Đó là giấc mơ của hai đêm đầu, nhưng đêm thứ ba thì còn hơn thế nữa. Bà ta và cái bình biến mất và tôi nghe thấy giọng bà ta kêu lên - tôi biết đấy là giọng bà ta, ông hiểu chứ ạ? - và, ôi! Thưa ông, những lời bà ta kêu là những lời mà ông nói với tôi buổi sớm nọ. "Giết người! Cứu tôi với! Giết người!" Tôi thức tỉnh trong hãi hùng. Tôi tự bảo: đó chỉ là một cơn ác mộng, những lời ấy chẳng qua là ngẫu nhiên. Nhưng hôm qua, cơn ác mộng y hệt lại xảy đến. Thưa ông, đó là cái gì? Cả ông cũng đã nghe thấy. Chúng ta làm sao đây?

Khuôn mặt Felice thật hãi hùng. Đôi bàn tay nhỏ của cô đan vào nhau. Mắt cô nhìn Jack chăm chăm một cách cầu khẩn.

- Được rồi, cô Macsô ạ, cô không nên quá lo lắng. Tôi nói để cô hay, nếu không có gì phiền, thì tôi muốn cô làm như thế này: kể lại toàn bộ câu chuyện cho một ông bạn tôi cũng ở đây, bác sĩ Lavinhton.

Felice đồng ý và Jack chạy đi tìm Lavinhton. Vài phút sau, anh quay lại cùng ông bác sĩ.

Lavinhton nhìn cô gái một cách dò xét khi Jack vội vã giới thiệu cô. Bằng một đôi lời an ủi, ông bác sĩ làm cô vững dạ, rồi đến lượt ông chăm chú nghe câu chuyện của cô.

- Đây bí ẩn - Ông nói khi cô gái chấm dứt câu chuyện. Cô đã kể cho ông cụ nhà chuyện này chưa?

Felice lắc đầu.

- Tôi không muốn làm cha tôi phiền muộn ; ông cụ vẫn còn ốm lắm - nước mắt dâng đầy cặp mắt cô - Tôi dẫu cha tôi tất cả những gì có thể kích động cụ.

- Tôi hiểu - Lavinhton dịu dàng nói - Tôi mừng là cô đã đến với chúng tôi, cô Macsô ạ. Anh Hatinton đây, như cô biết đấy, cũng trải qua một chuyện tương tự. Bây giờ thì tôi có thể nói rằng chúng ta đã nắm chắc được vấn đề. Thế ngoài ra không còn chuyện gì nữa chứ?

Felice chợt cử động.

- Có chứ ạ, tất nhiên! Tôi thật là xuẩn. Đấy chính là cái nút của cả câu chuyện. Ông xem đây, thưa ông, tôi tìm thấy cái này rơi ở đằng sau tủ.

Cô đưa ra cho họ một mảnh giấy bẩn thỉu có vẽ phác màu nước hình một người phụ nữ. Đấy là một bức vẽ bôi bác nhưng có lẽ hoàn toàn đủ giống. Bức vẽ thể hiện một người đàn bà đẹp, dong dỏng cao, nét mặt phảng phất một cái gì đó không phải đàn bà Anh. Bà ta đứng cạnh một cái bàn và trên bàn là chiếc bình gốm xanh.

- Mãi sáng nay tôi mới thấy bức vẽ này - Felice giải thích. Thưa ông bác sĩ, đấy là khuôn mặt người đàn bà tôi thấy trong giấc mơ và chiếc bình xanh cũng y hệt.

- Tuyệt - Lavinhton nhận xét - Chìa khoá của sự bí ẩn này rõ ràng là chiếc bình xanh. Trông nó như một chiếc bình gốm Trung Hoa, có thể là cổ. Hình như nó có những hoa văn nổi, đây bí ẩn xung quanh.

- Đúng là đồ Tàu rồi - Jack tuyên bố - Tôi đã được thấy một cái đúng như thế này trong bộ sưu tập của ông bác tôi - ông ấy là một nhà sưu tập đồ sứ Trung hoa lớn và tôi nhớ là vừa mới đây thôi, tôi thấy đúng một cái bình như thế này.

- Một chiếc bình gốm Tàu! - Lavinhton vui vẻ. Ông lặng đi tới hai ba phút trong suy nghĩ, rồi bỗng ngẩng đầu lên, một ánh sáng bí ẩn long lanh nơi mắt ông.

- Hatinh-ton, ông bác anh có chiếc bình ấy bao lâu rồi?
- Bao lâu à? Tôi chịu thôi, không biết được.
- Cố nghĩ xem. Ông ấy mới mua à?
- Tôi không biết, vâng, tôi chắc thế, bây giờ tôi mới để ý đến nó. Bản thân tôi không quan tâm lắm đến đồ sứ, nhưng tôi nhớ là ông ấy cho tôi xem "bộ sưu tập mới" của ông và chiếc bình nằm trong bộ sưu tập này.
- Chưa đến hai tháng nay chứ? Gia đình Tơ-rơ rời căn nhà Hithơ mới hai tháng nay.
- Vâng, chắc là thế.
- Ông bác anh thỉnh thoảng có dự các cuộc bán đấu giá ở các tỉnh chứ?
- Ông ấy vẫn lái xe đi khắp nơi để mua bán.
- Vậy thì chúng ta rất có thể giả định được rằng ông ấy đã mua chiếc bình này tại cuộc bán đấu giá đồ đạc của nhà Tơ-rơ. Một sự ngẫu nhiên bí ẩn, hoặc có lẽ như tôi vẫn gọi là sự mò mẫm mù loà tới công lý. Hatinh-ton, anh phải hỏi ông bác ngay xem ông đã mua chiếc bình này ở đâu?
Mặt Jack chảy dài.
- Tôi sợ là không thể. Bác Giooc đang đi châu Âu. Tôi thậm chí không biết bác ấy ở đâu mà viết thư nữa.
- Ông ấy đi bao lâu?
- Ít nhất là ba tuần đến một tháng.
Yên lặng. Felice lo lắng nhìn hết người nọ đến người kia.
- Chúng ta không thể làm được gì ư? - Cô rụt rè hỏi.
- Được, có một điều - Lavinh-ton nói giọng như cố nén xúc động - Có lẽ là không bình thường, nhưng tôi tin là được.
Hatinh-ton, anh phải lấy cái bình ấy, đem đến đây, và nếu tiểu thư cho phép, chúng ta sẽ đem theo chiếc bình và ở một đêm trong căn nhà Hithơ.
Jack cảm thấy sồn gai ốc.
- Ông cho là điều gì sẽ xảy ra? - Anh hỏi một cách khó khăn.
- Tôi cũng chịu, nhưng tôi thành thực tin rằng điều bí ẩn sẽ được giải quyết và con ma phải được phát hiện. Rất có thể là bình có một cái đáy giả và có cái gì đó giấu ẩn ở trong. Nếu không có hiện tượng gì xảy ra thì chúng ta phải dùng đến trí thông minh của mình.
Felice vỗ tay.
- Ý kiến thật tuyệt. - Cô thốt lên.

Cặp mắt cô long lanh, đầy nhiệt tình. Nhưng Jack thì lại cảm thấy không nhiệt tình mấy - Thực ra, trong thâm tâm, anh quá kính hãi ý kiến của ông bác sĩ, nhưng không có gì có thể khiến anh chấp nhận sự thật ấy trước mặt Felice. Ông bác sĩ hành động như thể đề nghị của ông là tự nhiên nhất đời.

- Bao giờ thì anh có thể lấy cái bình? - Felice quay lại phía Jack hỏi.
- Ngày mai. - Jack nói một cách miễn cưỡng.

Không thể khác được. Ký ức về tiếng kêu cứu hãi hùng từng ám ảnh anh mỗi buổi sáng vẫn là điều phải dập tắt ngay, không còn phương cách nào khác.

Hôm sau, anh đến nhà ông bác và đem chiếc bình đi. Thấy lại chiếc bình, anh tin chắc hơn bao giờ hết nó y hệt bức vẽ thuốc nước, nhưng xem xét thật cẩn thận, anh vẫn không thấy có biểu hiện gì về một điều bí ẩn nào đó trong lòng nó.

Khi anh và Lavinh-ton đến căn nhà Hithơ thì đã là mười một giờ đêm. Felice đang chờ và nhẹ nhàng mở cửa trước khi họ gõ cửa.

- Mời vào - Cô thì thầm - Cha tôi nghỉ trên gác và chúng ta đừng đánh thức ông cụ. Tôi đã pha cà phê cho các ông trong nhà.

Cô dẫn hai người vào một phòng khách nhỏ, ấm cúng. Bằng chiếc đèn côn bên lò sưởi, cô hâm cho hai người một thứ cà phê thơm lạ.

Jack mở nhiều lần bọc, lấy chiếc bình Trung Hoa ra. Felice sửng người khi thấy chiếc bình.
- Ô đúng, ô đúng - cô khẽ kêu lên, cuống quýt - Chính nó đấy, tôi nhận ra nó ngay.

Trong khi đó, Lavinhton làm các công việc chuẩn bị của mình. Ông dọn tất cả những đồ trang trí trên một chiếc bàn con và kê bàn ra giữa phòng. Quanh bàn, ông đặt ba chiếc ghế. Xong xuôi, ông lấy chiếc bình xanh từ tay Jack và đặt nó lên giữa bàn.
- Nào, chúng ta sẵn sàng rồi - Ông nói - Tắt đèn đi và chúng ta hãy ngồi quanh bàn trong bóng tối!

Hai người làm theo ông. Giọng Lavinhton nói tiếp trong bóng đêm.
- Đừng nghĩ về cái gì cả - hoặc về tất cả. Đừng tập trung suy nghĩ. Có thể một trong chúng ta sẽ nhập đồng và người đó sẽ xuất thần. Nhớ là chẳng có điều gì đáng sợ cả. Gạt sự sợ hãi đi và hãy dạt trôi...

Giọng ông ta tắt dần và chỉ còn yên lặng. Từng phút, bầu yên tĩnh như trương lên. Lavinhton bảo "gạt sự sợ hãi đi" thật dễ dãi. Jack không cảm thấy sợ - mà là kích động và anh hầu như chắc chắn là Felice cũng vậy.
Bỗng anh nghe thấy giọng cô trầm và hoảng hốt.
- Có cái gì đấy, khủng khiếp lắm. Tôi cảm thấy thế.
- Gạt sự sợ hãi đi - Lavinhton nói - Đừng cưỡng lại bất cứ ảnh hưởng nào.

Đêm tối như thắm hơn, sự yên tĩnh như lạnh ngắt. Cảm giác về một mối đe dọa cứ tới gần.

Jack cảm thấy ngọt ngào - ghen thờ - con quỷ đang rất gần.
Rồi khoảnh khắc kịch liệt qua đi. Anh đang trôi dạt - bỗng bênh ở cuối phòng - mắt anh nhắm lại - thanh bình - đêm tối...
Jack chưa nhẹ. Đầu anh nặng - nặng như chì. Anh đang ở đâu đây?
Nặng ảm... Chìm ca... Anh đang nằm nhìn lên trời.

Ký ức trở lại với anh. Ngồi đồng. Căn phòng nhỏ. Felice và ông bác sĩ. Chuyện gì đã xảy ra?

Anh ngồi dậy, đầu nhức như búa bổ, nhìn quanh. Anh nằm giữa một bụi cây nhỏ gần căn nhà. Chẳng có ai quanh anh cả. Anh nhìn đồng hồ. Anh sửng sốt thấy đồng hồ chỉ hai giờ ba mươi.

Anh vùng đứng dậy và chạy như bay về phía căn nhà. Chắc hẳn họ thấy anh không ra khỏi cơn "tham thiền nhập định" nên đã khiêng anh ra ngoài trời.

Đến căn nhà, anh gõ cửa mạnh. Không ai trả lời và cũng không có bóng dáng của cuộc sống ở đây. Chắc hẳn họ đã đi gọi cấp cứu. Hay là... Jack cảm thấy một nỗi lo sợ mung lung xâm chiếm anh. Chuyện gì đã xảy ra đêm qua?

Anh vội vã về khách sạn. Anh đang định hỏi người thường trực thì bỗng bị một cú đâm thoi sơn

vào mạng sườn làm anh suýt ngã. Bực tức quay lại, anh bị một ông già râu tóc bạc phơ cười vui giữ lại.

- Bất ngờ phải không, thằng nhỏ. Không nhận ra ai à? - Ông già nói.

- Ô, bác Giooc, cháu tưởng bác ở đâu xa hàng ngàn dặm ấy chứ, ở đâu bên Italia kia mà.

- À, nhưng lại không phải thế. Bác về Đôvơ tối qua và nghỉ thử về qua xem thằng cháu ra sao.

Và sao thằng cháu bác đi chơi suốt đêm đấy à? Vui chứ?...

- Bác Giooc - Jack nói một cách nghiêm trọng. Cháu kể bác nghe một câu chuyện phi thường nhất trên đời. Cháu dám nói là bác không thể tin được.

Anh kể lại đầu đuôi câu chuyện.

- Và chỉ có Chúa mới biết giờ họ ra sao - Anh kết thúc.

Ông bác nhìn anh như bên bờ vực của cơn nhồi máu cơ tim.

- Chiếc bình - Cuối cùng ông cố bật ra - Chiếc bình xanh! Giờ nó ra sao rồi?

Jack nhìn ông chăm chăm, không hiểu gì cả, nhưng khi bị chìm ngập trong dòng thác từ ngữ gấp gáp, hối hả của ông bác, anh bắt đầu hiểu ra.

- Đòi Minh - độc nhất vô nhị - báu vật trong bộ sưu tập của tôi - Ít nhất là mười ngàn bảng - nhà tỷ phú Hoa Kỳ Hoocgenhâyơ đã van nài - cái duy nhất còn lại trên đời này - Quý tha ma bắt nó, thưa ông, ông đã làm gì chiếc bình xanh của tôi?

Jack bỏ về sở. Anh phải tìm Lavinhton. Cô thư ký trẻ nhìn anh một cách lạnh lùng.

- Đêm qua bác sĩ Lavinhton rời đi khá muộn - bằng mô tô. Ông ấy có để lại mấy chữ cho ông.

Jack xé phong bì. Bức thư ngắn gọn, đủ ý:

"Anh bạn trẻ thân mến.

Những năm tháng siêu nhiên đã qua chưa? Cũng không hẳn - nhất là nó được tung hứng trong ngôn từ khoa học mới. Gửi tới bạn lời chào thăm thiết nhất của tôi, Felice và người cha tàn tật. Chúng tôi có mười hai tiếng đồng hồ để ra đi và chắc chắn là hoàn toàn đủ".

Thân ái

Lavinhton

"Bác sĩ của tâm hồn".

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>